

Kirsch Ákos

SZIRÉNEK ÉNEKE

PROLÓGUS

Medúza komphajó

Ötven kilométerre a pireuszi kikötőtől

Melissza Florakisz fázósan húzta össze magán kardigánját, ahogy a hajóorrban lévő padon üldögélt, és figyelte a tájat. A lenyugvó nap vörös köntösbe öltöztette az égen úszó felhőfoslányokat, kirajzolva az Attikai-félsziget sötét alakját, melyen gyémántként ragyogtak Athén távoli fényei. Órák óta először bújt elő a fedélzet fedett részéből. Nem sokan utaztak a kompon, s miután nem tapasztalt semmi nyugtalanítót, végre kezdett ellazulni, de már alig várta, hogy kiérjen a szárazföldre.

Az utolsó pillanatban jutott fel a kompra, de szerencsére nála volt a pénztárcája – mindig magánál tartotta, még ha csak sétálni indult is –, így képes volt jegyet és két üveg ásványvizet venni magának. Szími-szigetén lépett a fedélzetre, elgyötörten, akár egy úzó vad. Mert tulajdonképpen az is volt. Az életéért futva jutott el a kikötőbe, égető fájdalommal a mellei között. Meredekek dombokon és kopár hegyoldalakon keresztül rohant hosszú órákig, miközben az éj leple segítette neki elrejtőzni üldözői elől. Nem tudta merre tart, nem ismerte a vidéket. Többször eltévedt, de végül szerencsésen rátalált a helyes irányra, ami a sziget fővárosába

vezetett. Hosszú éjszaka állt mögötte. Sajgott az egész teste, gőzmozdony módjára fújtatott, ám megacélozta magát, hogy kitartson. Athénban naponta kiment futni, hogy formában tartsa magát, s ennek most nagy hasznát vette. Állóképességének köszönhetően nem esett össze a fáradtságtól. Mire a városba ért, már felkelt a nap, és az idő jócskán benne járt a délelőttben. Azonnal a kikötőbe sietett, hogy minél előbb a lehető legmesszebb kerüljön a szigettől.

Még mindig érezte saját húsának orrfacsaró bűzét, ahogy a tüzes vas belemart a bőrébe azon a borzalmas éjszakán. Időnként még mindig összerázkódott, ha agyába villant egy-egy emlék. Fontos dolgokat tudott meg. Dolgokat, amiket nem tarthatott magában. Végére is ezért utazott oda, hogy információkat szerezzen.

Melissa oknyomozó újságíróként dolgozott egy napilapnál. Imádkozta beleásni magát olyan ügyekbe, melyek elkerülték a nyilvánosság figyelmét. Küldetéstudata mindennél erősebb volt. Kullancsként tapadt bárkire, akinél törvénytelen tevékenységet sejtett, s addig tört előre, amíg ki nem derítette, amit akart. Csakhogy ezúttal többet is megtudott, mint szeretne volna. Végül már az életéért kellett küzdenie, és pusztán a véletlennek köszönhetően, hogy el tudott menekülni.

Pályafutása legsötétebb titkára bukkant a szigeten. Minél előbb véget kellett vetni ennek a fürtelemnek, ám ehhez nagyszabású rendőri akció szükségeltetett, s ehhez Athénban található egyedül segítséget. Halkan suttogva imádkozott maga elé, hogy kössenek már ki. Úgy érezte, szorítja az idő.

Mikor senki nem tartózkodott a közelében, széthajtott kardigánját, és pillantása lesiklott a mellkasára. Szakadt blúza feltárta a bőrét elcsúfító heget, mely a lenyugvó napfényben mintha vörösen izzott volna. Melissa nem merte megérinteni. Még mindig alig tudott tisztán gondolkodni a sokktól. Végül ismét összehúzta kardigánját, és tekintetét a lassan közeledő szárazföldre szegezte. A szél egyre erősödött, a levegő lehűlt, de a nő mozdulatlanul várakozott. Fekete haja önálló életre kelt a légáramlatban, miközben a többi utas visszahúzódott a hajó belsejébe, hogy ott várják meg a kikötést.

A nap izzó korongja lebukott a horizont mögött, és leszállt az éj. Pireusz még mindig legalább félóránnyira volt előttük. Ekkor Melissa léptek hangját hallotta a háta mögött. Annnyira meglepődött, hogy észre sem vette mikor besötétedett. Hátrafordulva megpillantott egy korlátnak támaszkodva cigarettázó férfit. Megkönnyebbülten sóhajtott, és mintha álomból ébredne, ráeszmélt, mennyire átfázott. Tüsszentett, aztán felállt, hogy ő is bemenjen az utastérbe.

Elhaladt a férfi mellett, aki ügyet sem vetett a nőre. Melissa félresöpört egy kósza hajtincset az arcából, majd ment volna tovább. Csakhogy hirtelen egy kéz tapadt a szájára, s erős karok ölelték át. Sikítani sem maradt ideje, miközben támadója bevonszolta az árnyékba. Melissa kapálózott, akár légy a pókhálóban, de mindhiába.

A következő pillanatban támadója meguntá ellenkezését, majd a nő fejét nekicsapta a hajóhíd falának.

Melissza fájdalmasan felnyögött, szeme előtt fehér fény villant, ahogy az ütést megérezte a homlokán. Izmai elgyöngültek, szédülni kezdett. Az idegen még mindig befogta a száját, de a másik kezével már elengedte a nőt, akinek nem sok kellett, hogy elájuljon. Ekkor egy kés pengéje villant a sötétben. Melissza szúró fájdalmat érzett a torkában, amit égető forróság követett, s valami végigfolyt a testén.

A légszomj elemi erővel tört rá, ahogy elvágott torkából patakokban távozott a vére. Mostanra az ismeretlen elengedte, s az árnyékban állva figyelte kínlődását. A nő térdre rogyott, ujjjaival a torkát kaparászta, aztán hörgő hangokat hallatva zuhant a padlóra. Pár perc múlva véget ért a jelenet, és Melissza Florakiszt kilehelte a lelkét. A sötétségbe burkolódzó férfi a tengerbe dobta gyilkos szerszámát, majd nyugodt léptekkel távozott a helyszínről.

Alighogy a komp elérte a pireuszi kikötőt, az egyik matróz belebotlott a nő holttestébe, és a hajón kitört a káosz.